

Triptihon za ljubico
(balada)

rojen
iz očeta in matere
na dvakrat deseti dan
meseca kimavca
v letu gospodovem
tisoč
in devetsto
in štirideset
in osem
v stolnem mestu
vojvodine kranjske
ljubljeni
krščen v cerkvi
bratov frančiškanov
na dvakrat deseti dan
meseca sušca
v letu gospodovem
tisoč
in devetsto
in štirideset
in devet
na ime
dionizij

je čas
ko zorijo kiselkaste lesnike
in modrijo drnule
je čas ko umirajo reke
in se rojevajo ljudje

izginejo sledi
prastarih plovil
zaman iščemo strohnela trupla
starih brodov
na reki samotni

zlata krogla izpije
kamenje in alge
pomori vijoličaste rože
in otok preplavi
pride mladenič
v mrtvem mulju
se reži
ostudno telo
napihnjene glavače
ribe mrtvače
sonce zasvira
v golega mladeniča

pregrize močvaro
mladenič na otok priplava
zakliče njeno ime
votlo odmeva mrtvi otok
v pesku utiša
krohot napihnjene glavače
neme
ribe mrtvače

njeno ime izgovori
v veter dviga telo
drevje poljublja
sonce na roko privabi
misli na ljubico spečo
na ljubico daljno zakleto
reko prebrodi na ozki plitvini
ptice
v jutrih kipečih poslušā

njeno ime izgovarja
išče ljubico daljno zakleto
ljubico zlatolaso
mrtvi pesek v roke polaga
reka se plazi zamišljena
v varnem objemu ji spi
mladenič popotni
z vinom omamljen spi
veter ga ziba
znova dahne njeno ime
mladenič popotni

reka zamišljena
ga v luko pozabljeno prinese
na koncu sveta
med spogledljivke črnolase
ga na hrastovo klop posadi
v krčmi ugasli
za mizo z oljem polito
mladenič tuli njeno ime
iz krčme zbeži
noč ga pohlepna požre
v nedri kosmate ga stiska

kapitan breznogi
ga sprejme na barkačo zakleto
ladjo z žoltimi jadri
in trojno palubo

kot odiseja ga privežejo
na jambor visoki
trije mornarji plečati
ga bičajo noč za nočjo
jadra mu žolta
jemljejo vid
od vetra pošastno ožgana

plovejo v dežele bogate
za desetimi oceani
v morja rdeča neznana
jadra se žolta napenjajo
plovejo mornarji plečati
z breznogim kapitanom
mladenič še vedno
diha njeno ime
ljubice zlatolase zaklete

sto let jadra začarana barkača
z žoltimi jadri
veter jih para pohlepni
megle jih lužijo vztrajne
trup v slani vodi pozeleni

sto let je minilo
sto let in en dan
jadrajo v stare zalive
v okljuke sanjske reke domače
gredelj butne neučakan
v pesek s soncem pretkan
popadajo kosmati mornarji na zemljo
povesijo se jadra žolta
v vetru rumenem ožgana
iz mračnega trupa
pod tremi palubami
privalijo kosmati mornarji
sode omamnega vina
možnar medeni na krmi
ustreli
v kozarce teče potok brezbožni

pijejo tri leta
pijejo tri leta in tri dni
da sod je zadnji pokončan
vino je gosto in sladko

ostrgajo mornarji plečati
vegaste mrzle kolibe
rože v travi oživijo
v koče ljubice pozabljene
na postelje položijo
šepetajo stare zgodbe
o barkah neugnanih
in morjih neznanih bogatih

ljubice na tuje zbežijo
kolibe usahnejo v suhi ravnici
mornarji plečati
prebodejo sonca goreča
znova izpluje barka zakleta
z žoltimi jadri in krmo bleščečo

tri leta
tri leta in tri dni
je mladenič ljubico iskal
vrnil se je tretji dan
na barko zakleto
kapitan breznogi je žolta jadra
razpel in jadral sto let

dežele je znova videl bogate
preplul je oceanov devet
videl je deklice lepe in
črnih oči spogledljivke
viharjev devet je preživel
in morje začarano prejadral
mladenič popotni
sto sodov vina je popil
sto sodov in enega
z breznogim kapitanom
in kosmatimi mornarji
pod žoltimi jadri

tri barke je razbil
tri barkače zaklete
s trojno palubo in žoltimi
jadri od vetra ožganimi
trikrat je srce v valovih bodril
mladenič popotni
še vedno šepeta njeno ime

v noči temačni viharni
le na srednjem jamboru leščerba sveti
druge je svetilke vihar umoril
mladenič v veter kliče njeno ime
deklice zaklete
deklice zlatolase

rdeči krmar mladeniča tolaži
divje krmilno kolo po vetru obrača
popevčico žvižga
veter pa para jadra rumena
mlado jutro barkačo
zakleto celo pričaka

kapitan zakleti brez noge
mladeniča k sebi povabi
dvajset mu zlatih dukatov
v malho nasuje
dvajset zlatih dukatov
dvajset mu tolarjev srebrnih
podari z besedo

barki ukleti
še tisoč bo let jadra žolta
veter cefral

in morje tri bo belilo palube
še tisoč let in eno
krmar rdeči bo krmilo po vetru obračal
še tisoč let in eno boš
klical njeno ime
v pršec ki golta ljudi

je čas
ko zorijo kisle lesnike
in modrijo drnule
je čas ko se rojevajo ljubezni uklete

Prva domoljubna elegija (narodni motiv)

v prelivu
zatohlo diši
po pregreti travi
in ribjih kosteh

veter psoglavec
gloda hraste v daljavi
ob uri polnočni
trop
mladih čarovnic
reko preleti
v ločju zelena
lučica brli

na nebu blede lunca
sveti
mrlični urno
jezdijo
mrlični urno
jezdijo
na vojsko se podajajo

zastave ljute že
vihrajo
mrlični v drugo
umirajo
s krvjo zemljico
pojijo
boba ropoče
mrlični v borbo kliče
v ločju zelena
lučica trepeče
je polnoč